

Αθωνική

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΜΑΪΟΣ 2005 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 113

Πολιτεία

“Δός μοι τούτον τόν Ξένον”

Μυστήρια μυστηρίων απόκρυφα· δύο κρυπτοί μαθηταί, κατακρύψαι Ἰησοῦν ἐν Τάφῳ ἔρχονται. Τό κρυπτόν ἐν Ἄδῃ μυστήριον τοῦ κρυπτοῦ Θεοῦ ἐν σαρκί, διά τῆς ἰδίας κρύψεως διδάσκονται, ἕτερος τῶ ἐτέρῳ ὑπερβάλλον τῇ πρὸς Χριστόν διαθέσει. Ὁ μὲν γάρ Νικόδημος ἐν τῇ σμύρῃ καὶ τῇ ἀλόῃ μεγαλόψυχος, ὁ δὲ Ἰωσήφ ἐν τῇ πρὸς Πιλάτον τόλμῃ καὶ παρρησίᾳ ἀξιεπίαιος. Οὗτος γάρ πάντα φόβον ἀπορριψάμενος, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, αἰτούμενος τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καί εἰσελθὼν πανσόφως ἐχρήσατο, ἵνα τοῦ ποθουμένου σκοποῦ ἐντὸς γένηται. Διό οὐ κέχρηται πρὸς Πιλάτον κόμπους τισί, ἵνα μὴ εἰς ὀργὴν τοῦτον ἐξάψας, ἐκπέσῃ τῆς αἰτήσεως· οὐδὲ λέγει πρὸς αὐτόν, δός μοι τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ πρό βραχέος τόν ἡλιον σκοτίσαντος, καί τας πέτρας ρήξαντος καί τήν γῆν ἀνοίξαντος καί τό καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίσαντος· οὐδὲν τοιοῦτον πρὸς τόν Πιλάτον λέγει, ἀλλά τί;

Αἴτησίν τινα οἰκτράν, ὦ κριτά, καί τοῖς πᾶσι μικράν αἰτούμενος πρὸς σέ παραγέγονα· δός μοι νεκρόν πρὸς ταφήν τό Σῶμα ἐκείνου, τοῦ παρά σου κατακριθέντος Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, Ἰησοῦ τοῦ Ξένου, Ἰησοῦ τοῦ πτωχοῦ, Ἰησοῦ τοῦ ἀοίκου, Ἰησοῦ τούτου τοῦ κρεμαμένου γυμνοῦ, Ἰησοῦ τοῦ τέκτονος υἱοῦ τοῦ εὐτελοῦς, τοῦ δεσμίου, τοῦ αἰθρίου, τοῦ Ξένου καί ἐπί Ξένοις ἀγνωρίστου καί εὐκαταφρονήτου ἐπί πᾶσι κρεμαμένου. Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον, ἐκ μακρᾶς γάρ ἤλθε τῆς χώρας ὧδε, ἵνα σώσῃ τόν Ξένον· δός μοι τοῦτον τόν Ξένον, κατήλθε γάρ εἰς γῆν σκοτεινὴν ἀνενέγκαι τόν Ξένον· δός μοι τοῦτον τόν Ξένον, αὐτός γάρ καί μόνος ὑπάρχει Ξένος· δός μοι τοῦτον τόν Ξένον, οὔτινος τήν χώραν ἀγνοοῦμεν οἱ Ξένοι. Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον, οὔτινος τόν πατέρα ἀγνοοῦμεν οἱ Ξένοι. Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον, τήν Ξένην ζωὴν καί βίον ζήσαντα ἐπί Ξένοις· δός μοι τοῦτον τόν Ξένον, τόν μὴ ἔχοντα ὧδε ποῦ τήν κεφαλὴν κλῖναι· δός μοι τοῦτον τόν Ξένον, τόν ὡς Ξένον ἐπί Ξένοις ἄοικον καί ἐπί φάτνης τεχθέντα. Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον, τόν ἐξ αὐτῆς τῆς φάτνης ὡς Ξένον ἐξ Ἡρώδου φυγόντα· δός μοι τοῦτον τόν Ξένον, τόν ἐξ αὐτῶν τῶν σπαργάνων ἐν Αἰγύπτῳ ξενωθέντα· οὐ πόλιν, οὐ κώμην, οὐκ οἶκον, οὐ μονήν, οὐ συγγενῆ, ἀλλ' ἐπ' ἄλλοδαπῆς χώρας σὺν τῇ μητρὶ ἔχοντα τήν οἰκῆσιν, τόν πάντα κατέχοντα.

Δός, ὦ ἡγεμών, τοῦτον τόν ἐπί ξύλου γυμνόν σκεπάσω, τόν τῆς ἐμῆς φύσεως σκεπάσαντα τήν γύμνωσιν· δός μοι τοῦτον τόν νεκρόν θάψω, τόν ἐν Ἰορδάνῃ τήν ἐμὴν ἁμαρτίαν ἐνθάψαντα· ὑπὲρ νεκροῦ παρακαλῶ, ὑπὸ πάντων ἀδικηθέντος, ὑπὸ μαθητοῦ προδοθέντος, ὑπὸ φίλων καταλειφθέντος, ὑπὸ ἀδελφῶν διωχθέντος, ὑπὸ οἰκείου δούλου ραπισθέντος· ὑπὲρ νεκροῦ πρεσβεύω, ὑπὸ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκ δουλείας ἐλευθερωθέντων κατακριθέντος, ὑπὸ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἰαθέντων τραυματισθέντος, ὑπὸ μαθητῶν καταλειφθέντος, αὐτῆς τῆς μητρὸς ἀποστερηθέντος. Ὑπὲρ νεκροῦ, ὦ Πιλάτε, δυσωπῶ, ἐπί ξύλου κρεμαμένου, οὐ γάρ πάρεσπι τούτῳ, οὐ πατήρ ἐπί τῆς γῆς, οὐ φίλος τις, οὐ μαθητῆς, οὐ συγγενῆς, οὐκ ἐνταφιαστῆς, ἀλλ' αὐτός μόνος τοῦ μόνου Πατρὸς μονογενῆς Υἱός ἐν κόσμῳ Θεός καί ἄλλος οὐδεὶς.

ΑΓΙΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ - Ἐπισκόπου Κύπρου

✘ Ἡ συγγνώμη νὰ μὴν εἶναι ἐπιφανειακή, στά χεῖλη μόνο, ἀλλά νὰ βγαῖνῃ μέ συναίσθησι μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά.

✘ Πλοῦτος ἀναφαίρετος οἱ ἀρετές. Περιουσία ἀπρόσβλητη. Τὰ ὑλικά ἀγαθὰ

ἀπειλοῦνται. Τίς ἀρετές ὁμως κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τίς ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τόν πιστό. Οἱ Ἅγιοι μ' αὐτές ἀντιμετώπισαν τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς καί τό μαρτύριο ἀκόμη.

† Γέρων Εὐσέβιος

✘ Ἡ εὐσέβεια εἶναι ὠφέλιμη αἰωνίως. Καί ἀληθινὴ εὐσέβεια εἶναι νὰ ἀκολουθῆ κάποιος ὅσα εἶπε ὁ Κύριος καί διδάσκει ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Πατέρων.

✘ Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὑπ' ὄψιν τοῦ τόν ὠραῖο του προορισμό, θά σκέπτεται μόνο τό καλό γιὰ τόν πλησίον του καί οὐδέποτε θά τόν ἐκμεταλλεῦθῃ, θά τόν ἀδικήσῃ ἢ θά τοῦ κἀνῃ κακό.

† Γέρων Σίμων

✘ Ἡ εὐσπλαγχνία εἶναι ἀπέραντη δύναμις· αὐτὴ μικραίνει τό χάσμα ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί τόν Θεό, ἀνάμεσα στήν γῆ καί τόν οὐρανό.

✘ Οἱ ἄνθρωποι, μέσα στήν μέθη τῆς ἁμαρτίας, διακηρύσσουν ὡς χαρά τῆς ζωῆς πολυάριθμες ἀνοησίες καί μικρότητες. Ὅπου ὁμως δὲν εἶναι παρών ὁ Χριστός, δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ χαρά.

† Γέρων Ἰουστίνος Πόποβιτς

✘ Μέ τήν καθαρὴν καρδιά θά ἀναζητᾶς τόν Θεό, μέ τήν ἀπλότητα θά τόν βρίσκῃς καί θά τόν χαίρεσαι. Ἡ καθαρὴ καρδιά περνᾶ εὐκόλα τίς πύλες τοῦ οὐρανοῦ.

✘ Πρέπει νὰ εἴμεθα ἄνθρωποι τῆς χάριτος καί ὁποῖος μᾶς πλησιάζει νὰ ξεκουράζεται. Νὰ βλέπωμεν ὅλους ἀνωτέρους, ὅσες ἀδυναμίες κι ἂν παρουσιάζουν. Νὰ ἔχωμεν πάντοτε εἰς τήν σκέψιν μας, ὅτι εἶναι καί ὁ ἄλλος τοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ.

† Γέρων Ἀμφιλόχιος

Είς μία Ἐκκλησία τοῦ Γαλατᾶ, στήν Πόλι, ὅπου σύχναζαν οἱ ναυτικοί καί ταξιδιώται ν' ἀνάψουν τό κεράκι τους γιά τούς δικούς τους καί τό καλό ταξίδι πρὸς τίς φουρτουνιασμένες θάλασσες τοῦ Πόντου. Ἐκεῖ τὴν Μεγάλῃ Σαρακοστή τοῦ 195... πῆγε νά λειτουργήσῃ καί νά ἑορτολογήσῃ τούς Χριστιανούς κάποιος Γέρων Πνευματικός, γιά πρώτη φορά ἐπισκεπτόμενος τὴν Πόλι.

Ὁ τακτικός ἐφημέριος, ἐξυπηρετῶν καί ἄλλην Ἐκκλησίαν εἰς γειτονικόν Ἀγίασμα, ἀφοῦ τὸν κατετόπισε εἰς τὰ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, τοῦ ἔδωσε δέ καί μερικές δεκάδες ὀνομάτων "ζώντων καί τεθνεώτων", τὸν ὠδήγησε εἰς συνεχόμενον σκοτεινόν Παρεκκλήσιον, καί ἀφοῦ τοῦ ἔδειξε μικρὰν κλίμακα ἀνερχομένην ἐλικοειδῶς τὰ Κατηχούμενα τοῦ Ναοῦ, τοῦ εἶπεν ἐμπιστευτικῶς, ὅτι τὸν περιμένουν ἐπάνω καμμιὰ δεκαριά ἄνθρωποι γιά νά ἑορτολογηθοῦν καί εἶναι ἀνάγκη ν' ἀνεβῆ νά τούς ἑορτολογήσῃ καί μεταλάβουν εἶτα εἰς τὴν Λειτουργίαν, διότι ἐπείγονται νά φύγουν τό βράδυ μέ τό πλοῖο τῆς γραμμῆς. Ἀνέβαινε ὁ Γέρων συλλογιζόμενος τό δύσκολον ζήτημα τῆς συνεννοήσεως μετ' αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ἦσαν ξένοι ἀπὸ μακριᾶ· αὐτὸς δὲ πλὴν τῆς ἑλληνικῆς δὲν ἐγνώριζεν ἄλλην γλῶσσαν.

Ἐκεῖ εἰς τό ἡμίφως τοῦ ὑπερώου διέκρινε μία δεκάδα ἀνδρῶν χωρικῶν μεγάλης ἡλικίας, οἵτινες εἰς τό ἀντίκρουσμά του ἔβαλον ὅλοι μετάνοιαν καί ὁ γεροντότερος ὄλων τοῦ εἶπεν εἰς τὴν ποντιακὴν διάλεκτον:

- Εἶμαστε Χριστιανοί, Πάτερ, ἀπὸ τὸν Πόντον καί φιλοῦμε τὰ πόδια σου, νά ἑορτολογηθοῦμε καί νά μεταλάβωμε καί μετὰ νά ποῦμε στήν ἁγιοςύνῃ σου τό ἓνα καί τό ἄλλο πού θέλομε. Εὐτυχῶς ὅτι ὁ Γέρων, συναναστραφείς πρὸ ἐτῶν μετὰ Ποντίων προσφύγων ἐν Μακεδονίᾳ, ἐνεθυμεῖτο ἀρκετὰ τῆς ἀπηρχαιωμένης αὐτῆς ἑλληνικῆς διαλέκτου καί ἐνόησε τί ἤθελον καί τί θά τοῦ ἔλεγον ἑορτολογούμενοι.

Ἐμαθε λοιπὸν παρ' αὐτῶν ὅτι ὀλόκληρον τό χωρίον των εἶναι κρυπτοχριστιανοί ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, καί εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν δὲν τούς ἐπετράπη νά φύγουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι τὰ νεφούζια τους (ταυτότητες) ἦσαν μέ

τουρκικὰ ὀνόματα, ὅτι στό φανερό εἶναι Ὁθωμανοί καί Τούρκοι, καί στό κρυφὸ εἶναι Χριστιανοί καί Ἕλληνες καί περιμένουν νά τούς γλυτώσῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν σκλαβιά. Στά φανερά λέγονται Χασάνηδες καί Μεμέτηδες, καί τὰ πραγματικά τους ὀνόματα εἶναι Γεώργιος, Παναγιώτης κλπ. Ἔχουν ἓναν δικὸν τους δῆθεν Χότζα, ἀλλὰ οὔτε περιτομή κάνουν, οὔτε ραμαζάνια καί μπαϊράμια· τουναντίον, μυστικά σέ ὑπόγειες Ἐκκλησίες, ἐορτάζουν ὅλοι μαζί, χριστιανικά, τό Πάσχα, τὰ Χριστούγεννα, τίς ἐορτές τῆς Παναγίας.

σιν, εἶπον εἰς τὸν Πνευματικόν:

- Πάτερ νά μᾶς κάνῃς καί ἄλλη μιά χάρι. Ἔχομε ἐδῶ στήν Πόλι τὰς γυναῖκας μας καί τὰ παιδιά μας καί τό πρωῖ νά τὰ βαπτίσῃς καί νά τὰ μυρώσῃς. Θυσία νά σοῦ γίνωμε, Πάτερ, κἀν' τα Χριστιανούς. Ὁ Παπᾶς ἐδῶ τῆς Ἐκκλησίας φοβᾶται τούς Τούρκους καί δὲν τὰ βαπτίζει. Τί νά κάνομε, Πάτερ. Στὴν Ἑλλάδα μας δὲν μᾶς ἀφήνουν νά πάμε. Σὲ ἐξορκίζομε στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας τῆς Σουμελά, κάνε τό καλὸ σέ μᾶς τὰ παιδιά σου.

Ἐμειναν σύμφωνοι νά πάνε τό βράδυ μέ τὰς γυναῖκας καί τὰ παιδιά, νά μείνουν στό δωμάτιο τοῦ Παπᾶ, ὁ ὁποῖος, ὑπὸ μίαν πρόφασιν, θά ἔλειπε, καί τὴν νύκτα μυστικά θά γινόταν ἡ βάπτισις τῶν παιδιῶν.

Ἐπῆγαν τμηματικά καί μέ προφυλάξεις τό βράδυ πρὸς τό σουρούπωμα, ἕως ὅτου καθουράσῃ ὁ κόσμος. Ἐξωμολογήθησαν καί αἱ γυναῖκες, καί πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἐγένετο καί ἡ βάπτισις, τό μύρωμα καί ὁ ἐκκλησιασμός τῶν παιδιῶν εἰς τό Παρεκκλήσιον.

Μετὰ τό νεοβάπτισμα τὰ παιδιά ἐκοιμήθησαν ἐπάνω ὑπὸ τὴν φύλαξιν μιᾶς γυναικός, οἱ δὲ ἄλλοι ἐξημερώθησαν εἰς τὸν Ναόν. Ὁ Γέρων τούς ἔκαμε εὐχέλαιον καί παράκλησιν τῆς Παναγίας καί ὅλοι, ἄνδρες καί γυναῖκες, γονατιστοί, ἐψιθύριζον τό "Κύριε ἐλέησον" καί "Παναγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς".

Ὅταν ἐξημέρωσε, τούς εἶπε νά μὴ φύγουν, νά

πάνε νά ἡσυχάσουν καί τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὴν Παρασκευὴν, θά κάμῃ πάλιν Λειτουργίαν νά μεταλάβουν αἱ γυναῖκες καί τὰ νεοβάπτιστα παιδιά. Τούς ἄφησε καί εἰσῆλθε εἰς τό Ἱερόν, ἵνα ρίψῃ ὀλίγον νερό εἰς τό πρόσωπόν του εἰς τὸν "Νιπτῆρα" καί ἀνανήψῃ ἐκ τῆς ἀγρυπνίας. Αὐτοὶ ἀνέβησαν ἐπάνω καί σέ λίγο κατέβησαν πάλιν δύο, οἱ γεροντότεροι, καί τοῦ εἶπαν:

- Τώρα, Πάτερ, νά σοῦ ποῦμε καί μιά ἄλλη δουλειά μας. Στά πόδια σου νά γίνωμε θυσία, Πάτερ, νά μᾶς ἀκούσῃς, στό χωρίο μας δὲν ἔχομε Παπᾶ. Ἀνάστασι δὲν εἶδαμε ἐδῶ καί τριάντα χρόνια. Τί ψυχὴ θά παραδώσωμε στὸν Θεό, Πάτερ; Τὰ παιδιά μας παντρεύονται χωρὶς Παπᾶ, ποιὸς θά βάλῃ τό στεφάνι στό κεφάλι τους; Βασανισμένοι οἱ παπ-

Ἀνάστασι

Πρὶν τῆς "ἀνταλλαγῆς" ἔπαιρναν Παπᾶ ἀπὸ γειτονικά χωριά καί τούς βάπτιζε, τούς στεφάνωνε, τούς λειτουργοῦσε τίς μεγάλες ἐορτές καί τούς μετελάμβανε. Ἀλλὰ τώρα δὲν ὑπάρχει πουμενά Παπᾶς καί ἀναγκαστικῶς ἔρχονται

τῶν

στήν Πόλι ἐκ περιτροπῆς, γιά δουλειές δῆθεν, καί γίνονται Χριστιανοί.

Ὁ Γέρων τούς ἄκουσε σαστισμένους. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι διάβαζε συναξάρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Διοκλητιανοῦ καί δὲν ἤμποροῦσε νά συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

Κρυπτοχριστιανῶν

Ἐξωμολογήθησαν βιαστικά καί ὅλοι μαζί κατέβησαν ἀθόρυβα εἰς τό σκοτεινὸ Παρεκκλήσι, ἀπ' ὅπου θά ἤκουον τὴν λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων, χωρὶς κανεὶς νά τούς βλέπῃ. Καί ὅταν μετὰ τὴν λῆξιν ἐμετάλαβον οἱ ἄλλοι ἐκκλησιαζόμενοι, ἐγένετο ἡ ἀπόλυσις καί ἔμεινε μόνος ὁ λειτουργὸς Πνευματικός μέ τὸν γνωστὸν σκοπὸν τῆς ἐξωμολογήσεως, τότε κλείσας τὰς θύρας καί λαβὼν τὰ Ἅγια ἐκάλεσε τούς κρυπτοχριστιανούς, ἵνα "μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης" προσέλθωσι.

"Μεταλαμβάνει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Γεωργίου-Γεώργιος, τό τίμιον καί πανάσπιλον καί ζωοποιόν Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ".

Μετὰ τὴν Εὐχαριστίαν καί τὴν ἀπόλυ-

πούδες μας και παράλυτοι πεθαίνουν χωρίς Λειτουργία, Πάτερ. "Αχ, καταραμένη σκλαβιά! Φέραμε ένα μικρό σακκί χρώμα από τό κοιμητήρι μας νά τό διαβάσης και νά τό ριξώμε στους τάφους των. Νά μās δώσης Λειτουργία, Πάτερ, νά δώσωμε στά παιδιά μας, Πάσχα έρχεται, Πάτερ, και νά μās κάνης μιά 'Ανάστασι, ν' ακούσωμε τό "Χριστός 'Ανέστη", Πάτερ, κι 'ας πεθάνομε.

Τούς είπεν ό Πνευματικός νά έλθουν πάλι και τό βράδυ όλοι τους. Και άφοϋ κοιμήθηκαν τά παιδιά, τούς είπε όσα ήδύνατο περι τής άγίας θρησκείας μας, τούς συνεβούλευσε νά είναι σταθεροί εις τήν πίστιν του Χριστου και νά έχουν εις αυτόν τήν έλπίδα τους, όπι μιά μέρα θά τελειώσουν τά βάσανά τους. Τόν διέκοπταν μέ έρωτήσεις σπαρακτικές:

- Τί κάνουν τά παιδιά μας, Πάτερ, στην πατρίδα μας τήν 'Ελλάδα; Τί κάνει ό "Βασιλέαν μας ό Κωνσταντίνον";

Του ξέφυγε και τούς είπε ότι "ό Κωνσταντίνον ό βασιλέαν" απέθανεν. "Όλοι τους ήρχισαν τά κλάμματα λέγοντας:

- 'Ο Κωνσταντίνον μας δέν πεθαίνει, ό βασιλεύς μας ζει, ό Κωνσταντίνον θά μās πάρη, νά περάσωμε στην πατρίδα. Τέτοια είδησι δέν έχομε, Πάτερ.

Τούς καθησύχασε λέγοντας, ότι ό Θεός θά στείλη άλλον Κωνσταντίνον νά τούς ελευθερώση και μόνον ύπομονή και έλπίδα νά έχουν και άγάπη μεταξύ των. Μετά κατέβηκαν στην 'Εκκλησίαν και ό Γέρων άνέγνωσε τήν νεκρώσιμον ακολουθίαν μέ τά όνόματα των "τεθνεώτων" επί του χώματος, έπειτα τούς έδωσε και τό κλειδίον του άλλου δωματίου, όπου έμενεν αυτός και τούς έστειλε νά ξεκουρασούν.

"Ορθρου βαθός άνέβηκε και τούς εξύπνησε, και έως ότου αυτοί έτοιμασθούν, έψαλλε τόν κανόνα του Μεγάλου Σαββάτου "Κύματι θαλάσσης", κατέβηκαν και αυτοί και από τά γράμματα κατάλαβαν ότι θά τούς κάνη τήν 'Ανάστασιν.

Έκάλεσε τόν γεροντότερον νά πάρη από τό παγκάρι τόσα κηρία, όσες ψυχές είναι εις τό χωρίον των και νά μοιράση εις όλους ανά δέκα. Είσελθών δέ εις τό "Άγιον Βήμα και φορέσας λευκά άμφια, έξηλθεν εις τήν ώραιάν Πύλην μέ άναμμένη λαμπάδα και είπε μέ φωνήν παλλομένην: "Δεϋτε λάβετε φώς", "δεϋτε λάβετε φώς", "δεϋτε λάβετε φώς εκ του άνεσπέρου φωτός και δοξάσατε Χριστόν τόν αναστάντα εκ νεκρών".

Τούς είπε και ήναψαν όλα τά κηρία, άνέγνωσεν έπειτα τό β' έωθινόν "Διαγενομένου του Σαββάτου" και μετά τό "Δόξα τή άγία και ζωοποιώ και άδιαιρέτω Τριάδι..." έψαλλε τό "Χριστός άνέστη" εκ

τρίτου. Και ότε έστρεψε ίνα ειπή εις αυτούς νά ψάλλουν και αυτοί, όλοι τους ήσαν άγκαλιασμένοι και έκλαιον και κατεφιλοϋντο. "Ηρπασε και αυτός εις τάς άγκάλας του τά μικρά νεοφώτιστα και τά έφίλησε, είτα τούς είπε παρηγορητικούς λόγους, ότι "και τό Γένος θ' αναστηθή μίαν ήμέραν όλόκληρον, και ήνωμένον θά έορτάζη πλέον τήν 'Ανάστασιν του Κυρίου, ως μία οικογένεια". Τούς συνέστησε έπειτα νά σβήσουν τά κηρία και όταν ύπάγουν εις τό χωρίον των τήν ήμέραν του Πάσχα νά τά μοιράσουν εις όλους νά τ' άνάψουν βαπτισμένοι και άβάπτιστοι, νά ψάλλουν τό "Χριστός άνέστη", και ότι όσοι είναι βαπτισμένοι και στεφανωμένοι νά μεταλάβουν από τήν 'Αγίαν Κοινωνίαν, πού θά τούς δώση νά πάρουν μαζί τους.

"Εως ότου ξημερώση καλά, εδιάβαζεν εις επήκειον πάντων τήν 'Ακολουθίαν τής Μεταλήψεως, είτα τήν συγχωρητικήν εύχήν. "Όλοι τους εισήλθον εις τό Παρεκκλήσιον, άφ' όπου ήκουον τήν Θεϊαν Λειτουργίαν. Εις τό τέλος μετέδωκε πρώτον τά άχραντα μυστήρια εις τά νεοφώτιστα παιδιά, εις τάς γυναίκας έπειτα, και κατόπιν εις τούς άνδρας.

"Όλα έγιναν εν τάξει. Και όταν μετ' όλίγον άνέβηκε εις τό δωμάτιον και έπρόκειτο νά χωρισθούν, ίνα πρός τό έσπέρας φύγουν μέ τό πλοϊον, θρήνος και κλαυθμός πολός, αλλά σιωπηλός, κατέκλυσε τήν αίθουσα! Αυτοί δέν ήθελον νά τόν αφήσουν, και αυτός δέν ήμπορούσε νά τούς ξεπροβοδίση πέραν τής 'Εκκλησίας, διότι φορούσε τά ράσα και ή... πολιτισμένη αυτή χώρα δέν τά επέτρεπε.

- Νά μās μνημονεύης, Πάτερ, τόν παρεκάλεσαν.

- Νά ειπήτε τάς εύχας μου στους Χριστιανούς μας, άπήντησε ό Γέρων, νά είναι καλοί Χριστιανοί, νά πιστεύουν στόν Χριστόν μας και στην 'Ελλάδα μας και ό Θεός θά τούς εύλογή, ή Πατρίδα μας θά τούς σκέπτεται πάντοτε κι εγώ δέν θά σās λησμονήσω ποτέ.

Και πώς νά τούς λησμονήση, όπου τά δάκρυά των κατέβρεξαν τάς χείρας του, πώς νά μήν ένθυμηται τήν άκραν εύλάβειάν των και τά περιστατικά των, όμοια πρός τά των Χριστιανών των πρώτων αίωνων, πώς νά ξεχάση τήν κατακόμβην του Παρεκκλησιου τής Γοργοεπηκόου; Πάντοτε τούς ένθυμείτο και άρκείτο εις τό ψαλμικόν:

"Μνήσθητι, Κύριε, τής ταλαιπωρίας των πτωχών και του σπαραγμου των πενήτων· Κύριε, έπίφανον τό πρόσωπόν Σου και σωθησόμεθα".

† Γαβριήλ Διονυσίου
"Από τόν κήπο του Παππου"

Από το ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

ο ΕΛΕΓΧΟΣ

της

ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Στό έρημικό βουνό της Φέρμης άσκήτευε ό 'Αββάς Παϋλος. Είχε γιά κανόνα νά κάνη κάθε μέρα τριακόσιες εύχές. Γιά νά μή χάνη τόν αριθμό, έβαζε στόν κόρφο του τριακόσια πετραδάκια και μόλις έλεγε μιά εύχή, πετούσε ένα. Έτσι τελειώνοντας τά πετραδάκια, τελείωναν και οι ισάριθμες εύχές.

Ό 'Αββάς Παϋλος πήγε κάποτε και βρήκε τόν Όσιο Μακάριο τόν 'Αλεξανδρέα και του είπε:

- Θλίβομαι, άδελφέ μου.
- Γιατί, τί σου συμβαίνει; τόν έρώτησε ό Όσιος Μακάριος.
- Νά, έμαθα ότι σε κάποιον χωριό μένει μιά Μοναχή, πού μέ ξεπερνά στην άσκησι. Εκτός από Σάββατο και Κυριακή ουδέποτε τρώει. Και κάνει καθημερινά επτακόσιες εύχές. Όταν τό πληροφορήθηκα, απογοητεύθηκα γιά τόν έαυτό μου, πού δέν κάνω περισσότερες από τριακόσιες εύχές.

Τότε ό Όσιος Μακάριος αποκρίθηκε:

- Έγώ έχω εξήντα χρόνια στην άσκησι και ένώ κάνω εκατό μόνον εύχές, δέν μέ κατηγορεί ή συνείδησί μου γιά άμέλεια. Εάν εσύ, κάνοντας τριακόσιες, έλέγγεσαι, φαίνεται ότι ή δέν προσεύχεσαι καθαρά, ή, ένώ μπορείς νά κάνης περισσότερες προσευχές, δέν τίς κάνεις.

Τό πάθημα τοῦ ἀρχοντάρη

Ο ἀρχοντάρης (ὁ Μοναχός δηλαδή πού ἔχει ἀναλάβει τήν φιλοξενία τῶν ἐπισκεπτῶν) τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κωνσταμονίτου εἶχε μιά ωραία συνήθεια: Κάθε χρόνο, τήν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς του, καλοῦσε τούς Πατέρες τῆς Μονῆς στό ἀρχονταρῖκι καί ἐκεῖ τούς κερνοῦσε καφέ καί γλυκό. Κάποια χρονιά ὅμως δέν εἶχε διάθεση γιά κεράσματα. Κλείδωσε λοιπόν τό ἀρχονταρῖκι καί ἀπομονώθηκε στό κελλί του.

Τό γεγονός ὑπέπεσε στήν ἀντίληψη τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς, τοῦ ἐκλεκτοῦ καί γνωστοῦ σέ ὅλους γιά τό προορατικό χάρισμα του παπα-Φιλάρετου (1890-1963), ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε νά κάνη κάτι γι' αὐτό. Πῆγε στό κελλί τοῦ ἀρχοντάρη καί, μέ ἱλαρή διάθεση, τοῦ εἶπε:

- Γιατί ἄλλαξες τίς συνήθειές σου ἐφέτος καί δέν θέλησες νά προσφέρης κέρασμα στούς ἀδελφούς; Τό ἔκανες ἀπλῶς γιά ν' ἀποφύγης τόν κόπο ἢ γιά κάποιον ἄλλο λόγο;

- Γιά ν' ἀποφύγω

τόν κόπο, παραδέχθηκε μέ συντριβή ὁ ἀρχοντάρης καί φίλησε τό χέρι τοῦ παπα-Φιλάρετου.

- "Ἄχ, παιδί μου, πολύ ἔξω ἔπρεσες, εἶπε ὁ Ἡγούμενος ἀναστενάζοντας. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ γεγονότος θά ὑποστής σήμερα πολύ περισσότερο κόπο.

Αὐτό εἶπε καί ἀνεχώρησε.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπό λίγη ὥρα, ἓνας ἀδελφός κατέφθασε στό κελλί τοῦ ἀρχοντάρη καί τοῦ εἶπε:

- Πῆγαινε ἀμέσως νά ἐτοιμάσης τόν ξενῶνα. Σέ λίγη ὥρα ἔρχεται ὁ νομάρχης Πολυγύρου κ. Γούλας, ὁ γιατρός καθώς καί τρεῖς ἀκόμη ὑπάλληλοι, πού θέλουν ἰδιαίτερη περιποίηση.

Αίγιες ἡμέρες ἀργότερα ὁ παπα-Φιλάρετος πῆγε νά συναντήσῃ καί πάλι τόν ἀρχοντάρη στό κελλί του.

- Θυμᾶσαι παιδί μου, τί σοῦ εἶχα πει;

- Ἀσφαλῶς καί θυμᾶμαι, Γέροντα, ἀπῆντησε ὁ ἀρχοντάρης. Τελικά ὑπέμεινα τετραπλάσιο κόπο.

ΜΝΗΜΗ ΑΠΕΡΑΝΤΟΣ

Ο Γέρων Ἀββακούμ, ἀπό τό Μοναστήρι τῆς Μ. Λαύρας, γνώριζε ἀπ' ἔξω ὅλη τήν Ἁγία Γραφή. Κάποτε ἐπισκέφθηκαν τήν Μονή καθηγητές καί φοιτητές Πανεπιστημίου. Ἀνάμεσά τους ἦταν καί ὁ καθηγητής Ν. Λούβαρις, ὁ ὁποῖος ρώτησε τόν Γέροντα:

- Πάτερ Ἀββακούμ, μέ ρωτοῦν μερικοί φοιτητές, πού εἶναι γραμμένη ἡ λέξι Ὁρθοδοξία.

Τότε ὁ Γέροντας τοῦ ἀνέφερε τριάντα τρία κεφάλαια ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, τά ὁποῖα εἶχε ἀποστηθίσει. Τρεῖς ὥρες στέκονταν ἔξω ἀπό τήν Τράπεζα. Ὅταν τελείωσε ἡ ἀπαγγελία, ὁ καθηγητής εἶπε κατάπληκτος:

- Θεία χάρις, μνήμη ἀπέραντος, οὔτε ἤκουσα, οὔτε θά μετακούσω.

Τά τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του ἔλεγε ὁ Γέρων:

- Δέν μέ ὠφέλησε τίποτε, οὔτε ἡ Ἁγία Γραφή, πού ἤξερα ἀπ' ἔξω, οὔτε ὁ Ἅγιος Φανούριος πού ἔκτισα, ὅσο πού ἔκανα ὑπακοή στό Μοναστήρι... Τούς ἀπλοῦς πατέρες καλύτερους τούς βρήκα. Λυώνουν σάν τά κεράκια στά διακονήματα.

Αθωνική

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΙΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 Ε.

κωδ. ταχ. 2777

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός Άδεια
4 939

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ